

Arrest

nr. 134 916 van 11 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 mei 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 december 2013 toe op Belgisch grondgebied en diende op 3 februari 2014 een asielaanvraag in.

1.2. Aangezien verzoeker in het bezit bleek te zijn van een Italiaans visum, werden de Italiaanse instanties op 5 maart 2014 om overname verzocht op grond van artikel 12.2 van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek

om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

1.3. Op 9 mei 2014 werd de Italiaanse overheid in kennis gesteld van het feit dat zij via een zgn. "tacit agreement" verantwoordelijk was geworden voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 12 mei 2014 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam : Z.(...)

voornaam : A.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Iran

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaarde op 28.12.2013 in België toegekomen te zijn. Pas op 03.02.2014 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Iran te bezitten en geboren te zijn te Shiraz op 14.02.1979.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 07.02.2014 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder dat hij op 27.12.2013 per vliegtuig legaal met zijn paspoort met Italiaans visum uit Iran vertrok naar Italië. Daar zou hij dezelfde dag van zijn vertrek uit Iran zijn aangekomen. Eén dag later zou betrokkene per trein vanuit Italië via Zwitserland en Luxemburg naar België gereisd zijn waar hij de volgende dag, op 28.12.2013, zou zijn toegekomen. Betrokkene verklaarde dat het de bedoeling was om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen en dat de smokkelaar hun vroeg om tien dagen bij hun tante in België te verblijven alvorens hij hen naar het Verenigd Koninkrijk zou brengen. Betrokkene verklaarde verder dat de smokkelaar hen nooit is komen ophalen en niet meer geholpen heeft en dat ze vervolgens besloten asiel aan te vragen in België hetgeen ze uiteindelijk op 03.02.2014 deden. Betrokkene verklaarde verder dat hij het grondgebied van de Dublin-Staten niet verlaten heeft.

Op basis van de verklaringen van betrokkene dat hij met een Italiaans visum verkregen op de Italiaanse ambassade in Iran waarmee hij eerst naar Italië reisde en vervolgens vanuit Italië via Zwitserland en Luxemburg naar België reisde, werd voor betrokkene op 05.03.2014 op basis van art. 12§2 van de Dublin-Verordening een overnameverzoek overgemaakt aan de Italiaanse autoriteiten. Op 09.05.2014 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-Agreement op gewezen dat zij op basis van art. 22§7 van de Dublin-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 22§1 van de Dublin-Verordening van het verzoek tot overname dat hen op 05.03.2014 op basis van art. 12§2 van de Dublin-Verordening werd overgemaakt.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de

Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat- vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden- Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië, Egypte en Syrië, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Italië, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij geen asiel wil aanvragen in Italië en dat hij geen familie heeft in Italië en dat hij eerst naar het Verenigd Koninkrijk wilde omdat zijn neven en nichten daar verblijven en dat hij nu in België geholpen wordt door zijn tante H.(...) (o.v. 6.449.476) bij wie hij op het moment van zijn gehoor dd.07.02.2014 woonde (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde redenen geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Derhalve zijn deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië niet gerechtvaardigd. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin- Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grand zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot Italië (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procédure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013; SFH, "Italië: Aufnahmebedingungen - Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013), blijkt niet dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, kan stellen dat men als asielzoeker in Italië zonder meer en automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de

Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; SFH, "Italiën: Aufnahmebedingungen - Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men als alleenstaande vrouw geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa, verklaarde betrokkene dat zijn tante H.(...) Z.(...) (o.v. 6.449.476) in België verblijft. Betrokkene verklaarde eveneens dat hij met zijn vrouw bij zijn tante verbleef. Gevraagd naar het statuut van zijn tante stelde betrokkene dit niet te weten (DVZ,

vraag 20). Met betrekking tot de tante van betrokkene blijkt uit het administratief dossier van deze verklaarde tante dat deze door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkend werd in de hoedanigheid van vluchteling. Met betrekking tot deze aangehaalde tante in België dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het hier effectief een tante zou betreffen van betrokkene of dat er een bloedband zou zijn. Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene net zoals zijn verklaarde tante meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze in België verblijvende verklaarde tante zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Derhalve is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10 of art. 11 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. Wat betreft een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van art. 16 van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet valt onder de bepaling van zwangere personen, persoon met een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd en hierdoor afhankelijk zou zijn van de hulp van zijn kind, broer, zus of ouder die wettig in België zou verblijven zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening. Een toepassing van de bepalingen in art. 16.2 van de Dublin-III-Verordening is evenmin aan de orde aangezien betrokkene geen kind, broer, zus of ouder zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening in zijn hoofde aanwezig heeft in België. Op basis van hetgeen hiervoor werd uiteengezet is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 9, art. 10, of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde. Wat betreft een eventuele schending van art. 8 van het EVRM, dien te worden opgemerkt dat het loutere gegeven van de legale aanwezigheid van de verklaarde tante van betrokkene bovendien niet automatisch tot een bescherming onder art. 8 van het EVRM leidt. Het EHRM heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.042012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van zijn verklaarde tante ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van de zijn tante ten opzichte van hem. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is. Het gegeven dat de verklaarde tante van betrokkene over een legaal verblijfsstatuut in België beschikken, is niet van die aard dat het hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht kan plaatsen. Met betrekking tot familieleden in Europa verklaarde betrokkene dat twee neven en een nicht van hem, zijnde Z.(...) S.(...), Z.(...) M.(...) en Z.(...) M.(...) in het Verenigd Koninkrijk zouden verblijven en daar erkend zou zijn en over de Engelse Nationaliteit zouden beschikken. Met Betrekking tot deze verklaarde neven en nicht die in het Verenigd Koninkrijk zouden verblijven, en er erkend zouden zijn en ondertussen over het Engelse staatsburgerschap zouden beschikken, dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat zijn neven en nicht in het Verenigd Koninkrijk ongeveer 50, ongeveer 40 en ouder dan 50 jaar zouden zijn en dus net zoals betrokkene meerderjarig zijn Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze in het Verenigd Koninkrijk verblijvend neven en nicht zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10 of art. 11 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, stelde betrokkene dat het de bedoeling was om samen met zijn vrouw naar het Verenigd Koninkrijk te reizen en dat de smokkelaar hen gezegd had dat ze ongeveer een tiental dagen in België diende te blijven bij hun tante vooraleer hij hen naar het Verenigd Koninkrijk kon brengen maar dat de smokkelaar hen nooit is komen ophalen en dat ze vervolgens besloten om asiel aan te vragen in België. Met betrekking tot deze aangehaalde redenen om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar zij asiel wil vragen omdat de smokkelaar hen niet meer hielp, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin- Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand stelde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 07.02.2014 dat hij geen gezondheidsproblemen heeft (DVZ, vraag 35). Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene ook geen gegronde redenen of elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke

integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 8, art. 9, art.10, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 12§2, art. 22§1 en art. 22§7 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te beaeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Italië waar hij aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten zal worden overgedragen.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De schorsing van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.2. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker op 3 juni 2014 naar Rome werd getransfereerd. Volgens de verwerende partij leidt deze transfer ertoe dat hij geen belang meer heeft bij onderhavige vordering aangezien de nietigverklaring van de bestreden beslissing hem geen voordeel meer kan opleveren.

2.3. Ter terechtzitting bevestigt de raadsvrouw van verzoeker dat het bevel werd uitgevoerd, maar dat hij nog wel belang behoudt bij zijn beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf omdat hij een aantal argumenten kan aanvoeren die België alsnog verantwoordelijk maken voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

2.4. De Raad merkt op dat de tenuitvoerlegging van de bevelscomponent van de bestreden beslissing terwijl het beroep tot nietigverklaring hangend was, waardoor de betrokken asielzoeker reeds aan de bevoegde lidstaat is overgedragen, en dit zonder dat het verzoek tot schorsing middels voorlopige maatregelen werd geactiveerd, niet automatisch betekent dat het belang bij het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf, die gestoeld is op de Dublin-III-Verordening ipso facto teloor gaat.

De exceptie van niet ontvankelijkheid van het beroep is gegrond, doch enkel voor zover ze betrekking heeft op de bevelscomponent van de bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van “*de rechtspraak van de Raad van State*”. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

*"Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;
 Dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds;
 Terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoeker zou berokkend worden enorm is;
 Dat bijgevolg bovenvermelde bepaling is geschonden bij gebreke aan afdoende motivering;
 En terwijl*

- de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen - en artikel 62 van voormelde Vreemdelingenwet
- en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)
- en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens;
- en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

*stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de Overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen;
 Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;
 Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Minister van Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;
 Dat de motivering van Dienst Vreemdelingenzaken niet abstract en stereotiep mag zijn en dient aan te tonen dat er een concreet onderzoek werd gedaan naar de elementen van de zaak (zie o.m. RvSt. 105.432 dd. 9 april 2002);
 Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest dd. 30 maart 2009, Nederlandstalige Kamer, als volgt oordeelde:*

"De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing;"

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid van oordeel is dat de asielaanvraag door de Italiaanse autoriteiten dient te worden behandeld, nu verzoeker, volgens eigen verklaringen, met een visum vanuit Iran, naar Italië reisde;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 12 mei 2014 verder vermeldt dat verzoeker geen specifieke elementen zou hebben aangehaald waarom zijn aanvraag in België moet behandeld worden;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid tevens stelt dat verzoeker geen familie in België heeft of elders in Europa en hij geen noemenswaardige gezondheidsproblemen heeft, welke reizen zou verhinderen;

Dat uit de verklaringen van verzoeker weliswaar blijkt dat verzoeker met een visum naar Italië reisde, doch dit visum, evenals paspoort werd verkregen en afgeleverd door een mensensmokkelaar, met name de Heer [H.P.], waartoe verzoeker een bedrag van maar liefst 20.000 euro diende neer te tellen;

Dat betreffend visum, evenals het voorgelegde paspoort, dan ook overduidelijk vals zijn;

Dat het visum immers werd afgeleverd aan verzoeker, als zijnde directielid van een fictieve firma van de mensensmokkelaar, genaamd [H.T.S.] en verzoeker zelfs conform betreffend visum zou zijn gehuwd met een andere vrouw en een zoontje zou hebben met deze 'fictieve' vrouw!

Dat het valse visum, evenals het valse paspoort bovendien werden ingehouden door de mensensmokkelaar, welke thans overigens werd gearresteerd, hetgeen de valsheid van betreffende documenten, nogmaals bestempelt;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid hieraan evenwel volledig voorbijgaat, hoewel conform artikel 9 van de Dublin III Verordening nr 604/2013 de lidstaat dat het visum heeft uitgegeven, niet verantwoordelijk is, indien zowel het paspoort als het visum vals zijn, zoals in casu;

Dat bij nazicht van het visum, verleend door de Italiaanse autoriteiten, als dusdanig kan worden vastgesteld!

Dat er dan ook geenszins blijkt dat er effectief een concreet onderzoek werd gevoerd naar de elementen van de voorliggende zaak;

Dat het argument van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dat verzoeker geen specifieke elementen zou aangehaald hebben waarom diens asielaanvraag in België zou moeten behandeld worden, dan ook geenszins kan overtuigen, nu de Italiaanse autoriteiten op basis van de Dublin III Verordening niet eens bevoegd zijn om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook schromelijk tekort schiet!

Dat de bestreden beslissingen derhalve niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;

Zodat die motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoeker aantasten, temeer nu verzoeker in België bij diens tante verblijft en werd opgenomen in de Evangelisch Kerk Pniel, waar hij op 20 april 2014 werden gedoopt;”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9 van de Dublin-III-Verordening. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Afgeleid uit de schending van artikel 9 van de Dublin III Verordening EU nr 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten worden ingediend;

Dat conform artikel 9 van voormelde Verordening de lidstaat die een geldig visum heeft afgeleverd de bevoegde lidstaat betreft;

Dat, indien zowel het paspoort als het visum vals zijn, de lidstaat die het visum heeft uitgegeven niet verantwoordelijk is voor de zaak;

Dat verzoeker weliswaar verklaarde met een visum vanuit Iran naar Italië te zijn gereisd, doch tevens verklaarde dat deze reis en de reisdocumenten werd georganiseerd en afgeleverd door een mensensmokkelaar;

Dat verzoeker een bedrag ad 20.000 euro betaalde aan de mensensmokkelaar, [H.P.], welke een vals visum en vals paspoort regelde, hetgeen bij aankomst in Italië, door hem werd ingehouden;

Dat vermeld visum aan verzoeker werd afgeleverd, als zijnde directeur van een fictieve firma en verzoeker zelfs met een andere vrouw zou zijn gehuwd;

Dat bij nazicht en navraag aan de Italiaanse autoriteiten zou kunnen worden vastgesteld dat het visum, evenals het paspoort vals zijn;

Dat Italië dan ook, nu het visum en het paspoort van verzoeker overduidelijk vals zijn, temeer nu de smokkelaar recentelijk zelfs werd gearresteerd, niet bevoegd is om kennis te nemen van het asielverzoek van verzoeker;

Dat verzoeker overigens slechts enkele uren in Italië verbleef en met behulp van de mensensmokkelaar onmiddellijk doorreisde naar België, via Zwitserland en Luxemburg;

Dat artikel 9 van de Dublin III Verordening EU nr 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 dan ook werd geschonden;”

3.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 8 en 14 van het EVRM en van “de rechtspraak van de Raad van State” aangezien hij geenszins verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing de aangehaalde verdragsbepalingen en “de rechtspraak van de Raad van State” zou schenden.

3.3. Het eerste en het tweede middel worden hieronder voor het overige omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat

voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3.- Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10 bis of bijlage 10 ter . De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26 quater.”

In de beslissing wordt verder verwezen naar artikel 12.2 van de Dublin-III-Verordening waarin het volgende wordt gestipuleerd:

“Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode. In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.”

3.6. Verzoeker betwist in zijn middel niet dat hij ter gelegenheid van zijn zgn. Dublin-interview van 7 februari 2014, waarvan de neerslag in het administratief dossier is opgenomen, te kennen gaf dat hij en zijn echtgenote in december 2013 op de Italiaanse ambassade in Teheran in het bezit werden gesteld van een visum dat *“minder dan 1 maand geldig was”*. Uit deze verklaringen van verzoeker blijkt in elk geval dat Italië op grond van artikel 12.2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag en dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 5 maart 2014 op goede gronden een overnameverzoek richtte aan de Italiaanse instanties. Aangezien de Italiaanse overheid op 9 mei 2014 nog niet gereageerd had op het overnameverzoek, werd zij op grond van artikel 22.7 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek. De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door op grond van zijn vaststellingen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

3.7. De kritiek van verzoeker komt erop neer dat zijn visum vals zou zijn, waardoor Italië niet langer de verantwoordelijke staat zou zijn. De Raad merkt echter op dat verzoeker met zijn huidige betoog, als zou het visum zijn afgeleverd door een mensensmokkelaar, hijzelf daarin als een directielid van een fictieve firma wordt voorgesteld en gehuwd zou zijn met een andere vrouw dan zijn echtgenote, volkomen afwijkt van zijn eerdere verklaringen dat hij dit visum zelf zou hebben gekregen op de Italiaanse ambassade (cf. supra). De Raad merkt op dat de bestreden beslissing in elk geval niet met een motiveringsgebrek is behept omdat niet zou zijn ingegaan op informatie die niet ter kennis werd gebracht van de gemachtigde van de staatssecretaris. Bovendien dient te worden aangestipt dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanlevert dat zijn beweringen ondersteunt.

3.8. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 9 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

“Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, heeft artikel 9 van de Dublin-III-Verordening geen betrekking op de verantwoordelijkheid van de lidstaat die een geldig visum heeft afgeleverd, maar betreft het de gezinsherenigingsbepaling uit deze verordening. Verzoeker kan zich niet dienstig op deze bepaling beroepen aangezien hij niet aannemelijk maakt dat er gezinsleden, zoals bedoeld in artikel 2, g) van de Dublin-III-Verordening in België verblijven. In de beslissing wordt trouwens uitvoerig onderzocht of de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de in de Dublin-lidstaten verblijvende familieleden aanleiding zouden kunnen geven tot de toepassing van artikel 9 van de verordening, maar er wordt geconcludeerd dat een *“behandeling van het asielverzoek in België op basis van (...) art. 9, (...) van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde”* is.

3.9. Naar aanleiding van het betoog van verzoeker over de valsheid van zijn visum en het paspoort waarin het werd aangebracht, merkt de Raad op dat artikel 12.5 van de Dublin-III-Verordening bepaalt dat *“het feit dat de verblijfstitel of het visum is afgegeven op basis van een valse of fictieve identiteit of op vertoon van valse, vervalste of ongeldige documenten, (...) geen belemmering (vormt) voor het toewijzen van de verantwoordelijkheid aan de lidstaat die de verblijfstitel of het visum heeft afgegeven.”* De stelling van verzoeker dat Italië niet langer verantwoordelijk is omdat het visum vals zou zijn, kan dus niet worden bijgetreden. Ook het feit dat de mensensmokkelaar recent zou zijn gearresteerd en het feit dat verzoeker en zijn echtgenote slechts enkele uren in Italië zouden zijn geweest, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de gemachtigde van de staatssecretaris een correcte toepassing maakte van het Unierecht en de Italiaanse overheid door toedoen van het ‘tacit agreement’ zoals bedoeld in artikel 22.7 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag. Ook het gegeven dat verzoeker ondertussen door middel van zijn doopsel werd opgenomen in de evangelische kerk Pniël, waarvan hij trouwens een attest als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, wijzigt niets aan de correctheid van de bestreden beslissing.

3.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9 van de Dublin-III-Verordening, hetgeen in casu zelfs niet dienstig werd aangevoerd. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending aangetoond van de motiveringsplicht.

Het eerste en het tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.11. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en *“de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens”*. Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

*“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;
Dat de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;
Dat de bestreden beslissing een gedwongen terugkeer inhoudt naar Italië, waar zoals uit de bestreden blijkt door verzoeker nog geen asielprocedure werd opgestart, Dat geen rekening werd gehouden met de specifieke situatie van verzoeker;
Dat verzoeker in België immers verblijft bij diens tante en werd opgenomen door de Evangelische Kerk Pniël, waar hij op 20 april 11. werd gedoopt;
Dat verzoeker in tegenstelling tot de bestreden beslissing dan ook wel degelijk banden met België onderhoudt;
Dat zulks eveneens indruist tegen het beginsel van zorgvuldigheid en evenredigheid;”*

3.12. Het derde middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van *“de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens”*, omdat hij onvoldoende preciseert welk mensenrecht hij geschonden acht.

3.13. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.14. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.15. Waar verzoeker meent dat er geen belangenafweging blijkt uit de beslissing, merkt de Raad op dat er in de beslissing uitvoerig wordt ingegaan op de situatie in Italië, hoewel verzoeker geen elementen had aangereikt die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of behandeling door de Italiaanse autoriteiten en dat wel degelijk een afweging wordt gemaakt of de door verzoeker aangehaalde elementen een belemmering zouden kunnen vormen voor een overdracht aan Italië.

3.16. In zijn middel beweert verzoeker ten onrechte dat geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat hij bij zijn tante in België verblijft. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden, maar dat in de beslissing het volgende werd gesteld: *“Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa, verklaarde betrokkene dat zijn tante H.(...) Z.(...) (o.v. 6.449.476) in België verblijft. Betrokkene verklaarde eveneens dat hij met zijn vrouw bij zijn tante verbleef. Gevraagd naar het statuut van zijn tante stelde betrokkene dit niet te weten (DVZ, vraag 20). Met betrekking tot de tante van betrokkene blijkt uit het administratief dossier van deze verklaarde tante dat deze door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkend werd in de hoedanigheid van vluchteling. Met betrekking tot deze aangehaalde tante in België dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het hier effectief een tante zou betreffen van betrokkene of dat er een bloedband zou zijn. Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene net zoals zijn verklaarde tante meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze in België verblijvende verklaarde tante zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Derhalve is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10 of art. 11 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde.”* Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris het element dat hij bij zijn tante verblijft onjuist zou hebben beoordeeld in het licht van de toepasselijke bepalingen uit de Dublin-III-Verordening.

3.17. Wat de opname van verzoeker in de evangelische kerk Pniël betreft, dringt zich de vaststelling op dat verzoeker ter gelegenheid van zijn Dublin-interview van 7 februari 2014 *“Protestant”* had opgegeven als religie, maar uit niets blijkt dat hij dit als een specifieke reden zag om zijn asielaanvraag in België in te dienen, noch als een reden die zich zou verzetten tegen een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië. Verzoeker kan de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt dus geen onzorgvuldigheid verwijten.

3.18. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat de beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. Er werd geen schending aangetoond van het zorgvuldigheids- of het evenredigheidsbeginsel.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN